

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. október 19.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

ELŐSZÖR ELINDULNI

Köszöntés igéje: Zsoltár 118,15-16

Vígasságnak és szabadulásnak szava van az igazak sátoraiban: Az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett! Az Úrnak jobbkeze felmagasztaltatott; az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett!

Énekek: 695; 434

Lekció:

Alapige: 4Mózes 10,11-14

Volt pedig a második esztendőben a második hónapban, a hónapnak huszadik napján, felszálla a felhő a bizonyság hajlékáról. És elindulának Izráel fiai az ő menésüknek rendje szerint a Sinai pusztájából; és megállapodék a felhő Párán pusztájában. Elindulának azért először az Úrnak Mózes által való parancsolatja szerint. Elindula pedig először a Júda fiai táborának zászlója az ő seregei szerint; és az ő seregének feje volt Naasson, az Amminádáb fia.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, hódolattal imádunk téged, mert Jézus Krisztusban valóban győztes vezérünk, dicső királyunk, megtartónk lehet. És áldunk, hogy a legszemélyesebb módon, ahogy az énekben is énekeltük, mi is személy szerint is és mint közösség napról napra átélhettük és átélhetjük velünk lételét, az Immanuel titoknak a csodáját.

És Atyánk, nekünk ez természetes. Az is olyan természetes, hogy hét közben is együtt lehetünk az istentiszteleten így este. Mi hozzá vagyunk szokva, hogy kinyithatjuk a Szentírást, anyanyelvünkön olvashatjuk, bízhatunk benne, a szerint élhetünk. Köszönjük, hogy az éneknek minden sorában arról tehet-

tünk most is hitvallást, hogy mennyire egyszerű hétköznapi módon valóság az Immánuel titka.

Arra szeretnénk kérni, hogy ez hadd legyen áldássá különösen azok számára, akik ismernek minket és még téged nem. A missziói küldetésben is szeretnénk, az Immánuel-csodát megélni azok között, akik lehet, hogy még ellen is állnak neked és nem is akarnak veled járni. És köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében ott pedig minősítetten tapasztalhatjuk, mit jelent téged követni.

Urunk, köszönjük, hogy ez azok számára is igaz, akik lehet, hogy fizikailag nem lehetnek már velünk, mert betegek, testileg gyengék vagy az idős kor terhei miatt, de lélekben akkor is összekapcsolsz bennünket. És köszönjük neked, hogy az internet lehetőségein keresztül az istentiszteletek is közvetíthetők. Hálát adunk neked, hogy így lehetünk mi egy nép.

Arra kérünk, hogy ma is segíts rád figyelni. Ha bármelyikünk fáradtabb lenne a mai nap időjárása miatt vagy a sok munka miatt, kérünk, hogy fizikailag is hadd tudjon megpihenni a te jelenlétedben velünk együtt, és lélekben pedig emelj föl önmagadhoz minket.

Köszönjük, hogy a te ígéret elkészítetted. Kérünk, hogy legyünk mi is készen befogadni és a szerint élni ma is, Jézusért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Nekem a gyermekkorom legszebb emlékei közé tartozik az, mikor minden vasárnap délután, az Úr napja délutánján ebéd után elmentünk meglátogatni apai nagyszüleinket, akik a falu szélén, az erdő szélén laktak. Biciklivel mentünk, és mivel én voltam a legkisebb, mikor még kicsi voltam, akkor hátul ültem a kosárban, de mikor már nagyobbacska lettem, akkor elöl ülhettem a vázas bicikli vázán, és édesapám előtt ülve én is foghattam a kormányt, és úgy éreztem, mint ha én vezetném a csapatot. És mindig indulás előtt, mielőtt fölszálltunk volna a biciklire, édesapám mondta, hogy az Úr segítsen vagy Isten segíts vagy Jézus segíts, és így indultunk el. Hívó gyermekként is és hívó családként ez a gyermeki bizalomnak az öröme volt, mert nemcsak annak örültem – emlékszem –, hogy megyünk valakikhez, akiket én is nagyon szeretek, hanem annak az egyszerű ténynek, hogy igen, az Úr segítségével indulunk, most egy kicsit hosszabb távot teszünk meg a falun belül, de majd az Úr vigyáz ránk. Én főleg a kutyák miatt izgultam, bár nem kellett félni, mert hát ott voltak a család többi tagjai, csak ha a kutyák hangosan ugattak, akkor én hajlamos voltam félni egy rövid pillanatig, aztán mindig eszembe jutott, hogy de hát itt van a család, úgyhogy nincs mitől félni. De az Úr segítségével elindultunk.

Kisgyermekként átélni a gyermeki bizalomnak ezt az egyszerű tényét, az meghatározó lett a későbbiekre nézve is számomra. És amikor Mózes 4. könyvét olvassuk és ennél a szakasznál a 10. részben ide jutottunk hogy Izrael fiai elindulnak a Sínai pusztájából, a Sínai hegytől Kánaán földje felé, aznap is eszembe jutott a napi csendességre nézve, meg úgy belegondoltam, hogy Izrael fiai is ugyanezzel a gyermeki bizalommal indulhattak el.

Most már jócskán túl vagyunk ezeken a történeti mozzanatokon. Ez a pusztai vándorlás eleje, a Sínai hegytől való elindulásnak a kezdeti pillanata. Ma, ha olvastuk az ígét, Bálám történeteit befejeztük, Izrael fiai a kalauz szerinti történeti leírásokban most már ott vannak Kánaán földjén. De közben évtizedek teltek el. De még inkább hangsúlyos lett nekem, hogy valóban láthatjuk a Mózes 4. könyvében, hogy ami ebben a pillanatban igaz az Úr akkori népére, az igaz lett a több évtizeddel később Kánaán előtt megálló népre is, és Isten mindenkori népére igaz. Kétszer is hallottuk az 'először' kifejezést. Azt, hogy először indultak el Izrael fiai és hogy először Mózes parancsára, az Úr szavára indulhattak el, azután pedig kiderült, hogy „először a Júda fiai táborának zászlója az ő seregei szerint”.

Amikor ez a kifejezés, hogy 'először' vagy 'elsőként', 'kezdetileg', ez mindenképp vonatkozhat időhatározói meg helyhatározói szempontból is a történet üzenetében az Úr kijelentésére. Igazából a csendességben az fogott meg, hogy miért akarta az Úr ezt kiemelni, hogy először elindultak Izrael fiai, hogy először így indultak el. Mert lehetett volna csak úgy is mondani: és Izrael fiai elindultak ekkor és ekkor a Sínaitól. És belegondoltam, hogy tényleg nem mindegy, hogy az ilyen indulásoknál mennyire jellemző az a mi személyes életünkben is – mert most rólunk lesz majd szó –, hogy ami annak idején esetleg már lehet, hogy évtizedekkel előbb először történt, az vajon annyira meghatározó-e a későbbiekre nézve, és befolyásolja-e a hívő életünk menetét. Majd fogok mondani példákat, hogy a hívő ember életében is meg a közösség életében is több ilyen először indulás lehet. Jézus életében is vannak ilyen először tett valami fontos üdvtörténeti mozzanatok, események.

Itt a hangsúly tehát ezen lesz: elindulni először, mindenképpen az Úrral, és ez hogy befolyásolja a folytatást. Különösen azért is, mert nemcsak az Úrral indul először az ő népe, hanem – ez is fontos lesz majd – az Úr vezetésével, irányításával. A 695. éneket ezért is énekeltük az istentisztelet elején az igehirdetésre is készülve. Nagy dolog ezt kimondani, hogy „velem vándorol úton Jézus”, és ez a mondat azért lehet igaz, mert mi tudjuk, hogy igen, mert mi meg ővele vándorolhatunk és ő ajánlotta föl ezt a nagy lehetőséget. Csak a földi életben mi élünk, mi vagyunk itt, ő pedig Szentleke és igéje által, mert ő a mennyei hazában van már feltámadott testben. E földön velem vándorol meg velünk vándorol az utunkon Jézus.

Az Úrral elindulni, először elindulni az Úrral, és mit jelent az Úr vezetésével elindulni és járni – ezt a három egyszerű gondolatot vizsgáljuk meg.

Mindenképp emlékezzünk arra vissza, hogy Mózesnek még a csipkebokornál az Úr megmondta, hogy mielőtt még ő bevinné őket, az ő népét egyiptomi szabadítás után az ígét földjére, előtte ott a Hórebnél vagy Sínainál találkozni akar velük. Szeretetközösségbe akar kerülni a teljes néppel, hogy megtapasztalhassák, hogy milyen is az Úr és a népe közti hihetetlen mély lelki kapcsolat. És majd ezt a nagy lelki ajándékot átélve még magasztosabban, nemcsak fizikai, sokkal inkább lelki értelemben is átélve megtapasztalják az ígét földje minden áldását, amikor majd onnantól beviszi őket. És a Mózes 4. könyvében a

megelőző fejezetekben felkészítő módon, a folytatásban pedig, ahogy olvashattuk a kalauz szerint, láttuk, hogy történetekben is látszik, hogy az Úr népe tulajdonképpen katonai seregként vonul. Hiszen az ígélet földjén majd harcolniuk is kell, mert Istentől ajándékba kapják, de ami a megszerzés során nekik hitbeli élethelyzet lesz, azt meg kell élniük.

Ennek a seregnek a menetelését az is jellemzi, hogy sátorozva mennek. A Sínainál is már kialakult az ismerős sátoortábor, amit egyébként még a pogány próféta is, aki végül is kénytelen volt Izraelt áldani, ő maga is ámul és csodálkozik, hogy fizikailag is milyen szép az Úr seregének ez a tábora. A szent sátor közepén, körülötte pedig három-három törzsként a négy égtáj felől a sátoortábor. Boldog hadserege az Úrnak és most eljött az elindulás ideje.

A 10. rész 1-10. versében az ezüst kürtök elkészítése kijelentése olvasható, és a 11. verstől leírta az Úr Lelke Mózzessel, hogy akkor hogyan érte el, hogyan érték el Izrael fiai az ígélet földjéhez. Most mondjuk ezt is ki, az apák aztán nem akartak bemenni, az apák, nagyapák nemzedéke (13-14. részek), de a fiak be mentek majd. A felhő felszállása is azt jelképezte, hogy jelen van az Úr és mivel felszáll a felhő a szent sátoorról, ezért az Úr el akar indulni. Az Isten jelenléte és vezetése a felhő mozgásában is egyértelműen érezhető, látható volt. Ez is azt mutatta, hogy mennyire szoros közösségben lehetünk ezzel az Úrral.

Rögtön mondjuk ki, hogy az Úr Jézussal való közösségben lehetnek valamilyen szinten ők is mindenképpen a messiási ígérek miatt, meg mi is. És az nem véletlen, hogy a János evangéliuma 1. rész 14. versében a kijelentésben a görög kifejezés így fordítható le szó szerint, hogy: sátorozott közöttünk. „És az Ige testté lett és lakozott...” – azaz sátorozott – „... mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyellemmel és igazsággal.” Az Úr Jézus tanítványai a szó legteljesebb értelmében, de ők is elsőrenden lelki módon, mi pedig a szó lelki értelmében és lelki módon tapasztalhatjuk meg, hogy mit jelent ez, hogy az Úr Jézusban az ige, aki testté lett, sátorozott közöttünk. Ez a hétköznapi élet egyén és hívő közösség számára ma is.

Az Úr Jézus elvégezte a megváltó művet, feltámadt és dicsőségesen mennybe ment, de a mostani hívő népével is – a mi számunkra is ez olyan nagy ajándék – igaz ez: sátorozott közöttünk. Mert mi is csak időleges életet élünk e földön. Mert számunkra is az igazi ígélet földje – és ez igaz volt már az ószövetségi nép számára is – a maga teljességében majd az új égen és az új földön jön el.

Hétköznapi élet az Úrral. És most ilyen szempontból kiemelve legelőször mit olvashattunk? „És elindulának Izrael fiai az ő menésüknek rendje szerint a Sínai pusztájából; és megállapodék a felhő Párán pusztájában.” Itt a 12. versben leírja a kijelentés, hogy elindultak és a Párán pusztája – ez egy nagyobb térség volt ott a Sínai félszigeten – tulajdonképpen a Kánaán földjének a határát is jelezte. Egy másik helységnévvel Kádes – 13. részben olvashatunk is erről, hogy ott van a nép. A 12. versben tehát az elindulás üdvtörténeti eseményeinek az örömteli kijelentését összeköti azzal, hogy már oda is érték. Közben lesz majd vándorlás – nem hosszú idő természetesen, de akkor is a sátoortábornak

van egyfajta vándorló menete –, de odaértek a célhoz. Az apák, nagyapák nemzedéke nagyon hamar a Sínaitól odaért a célba.

„Elindultak Izrael fiai az ő menésüknek rendje szerint” – ez a „menésüknek rendje szerint” ez kifejezi, hogy mint az Úr hadserege, rendezett tömegben mennek, haladnak és elérnek a célba. A célig tartó napok, hetek összefoglalva ebben az egy versben. Hasonló kijelentés van a Mózes énekében, amikor megszabadítja őket az Úr a Vörös-tengeren keresztül, az egyiptomi szabadítás beteljesedik, az egyiptomi hadsereg meg a fáraó meghalnak. És Mózes énekében is – majd nézzük meg esetleg a Mózes 2. könyve 15. részében – ott is arról énekelnek Mózes vezetésével, hogy az Úr már be is vitte az ő népét az ígéret földjére. Dicsőségesen fogja vezetni őket addig is, de már be is vitte és már ott is laknak és micsoda dicsőség van számukra az ígéret földjén. Ott több versen keresztül mondja ezt, itt a 12. versben összefoglalva. A felhő ugyanis megállt Párán pusztájában, megpihent. Lefeküdt – lehetne így is mondani. Ott volt Kánaán határánál az Úr népe és most már csak be kellett menni.

Földi életünk, hívő életünk az Úrral ugyanígy átélhető és ugyanúgy tapasztalhatjuk meg ennek a lelki valóságát. Az a kérdés, hogy merjük-e hinni, hogy az Úr számára az Úr igéje fényében, amikor egy legelőszőr elindulás megtörténik – gondoljunk most arra, amikor megismerhettük az Úr szeretetét, újjászült bennünket, kegyelmét elfogadhattuk, vagy gondoljunk arra, amikor nemcsak én vagy te, hanem már a családból másvalaki is, a lelki testvérek –, így szeretném továbbvinni, hogy egyénként és nagyobb közösségként is elindult sokunknak az élete és biztosak lehetünk a célba érésben. Pedig még évtizedeket kellett élnünk azóta, meg még lehet, hogy kell is, de ez a vers azt hirdeti, hogy az Úr népe, amikor elindul az Úrral a földi életúton, akkor célba fog érni. Teljesen mindegy, hogy mi van közte, milyen állomások vannak, milyen élethelyzetek, az Úr az ő népét a célig viszi el. És ennek is az Úr Jézus személye és megváltó műve adja az igazi érvét, hiszen ha a fő ott van a mennyei dicsőségben, akkor a tagok is ott lesznek – olvashatjuk az Újszövetségben több helyen is.

A folytatásból kiderül majd persze, hogy mennyire kegyelemre szoruló bűnös volt az ő ószövetségi népe. Volt, hogy naponta rászorultak az Úr nagyon mély kegyelmére. A 11-12. részekben is, meg azóta is már a többi részben a fiak nemzedéke életében is olvashattuk, hogy mennyire igaz volt rájuk a Római levél 5. részének a 20. versének az a kifejezése, hogy: „de ahol megsokasodik a bűn,...” – de az is igaz lett, ami a folytatásban így van – „ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik”.

Az Úr népeként, az Úrral elindultak, az Úr vezeti őket, közben lehettek hibáik, nagyon súlyos bukásaik, nagyon bűnös hitetlenségük, mindezek ellenére az Úr akkor is bevitte őket. És az Úr a mi életünkben is az ő példájukon keresztül, és ebben a versben is azt akarja kiemelni, hogy valóban egyedül a gyermeki bizalom az, amelyik akkor is meri hinni, amit az Úr kijelentett az ígében, hogy célba viszi az övéit, ha éppen ellenkezőjét tesszük annak és úgy érezzük a Sátán vádolása miatt, hogy így biztosan nem fogunk beérni.

A reformáció havában olyan jó azt kimondani, hogy a reformáció, reformálódni, az eredeti állapotra visszaállíttatni, de most az eredeti szó helyett hadd mondjam: az első állapot. Lehetne ezt is mondani, amit talán jól ismerünk a Jelenések könyvéből: az első szeretet. Az Úrral való kapcsolatban az első szeretet az Úr oldaláról, az öröktől fogva való első szeretet az soha nem fog megváltozni. Pontosan ezért akarja és akarta az ószövetségi népét is, ha kellett, helyreállítani. Sokszor kellett, de csak azért, hogy útközben is megtapasztalják, hogy én a célig viszlek benneteket. Az apák nemzedéke is bemehetett az ígéret földjére, csak nem a földi ígéret földjére, hanem az örökkévaló ígéret földjére.

Mózes sem mehetett be, de az asszonytestvérekkel a keddi bibliaórán olyan jó volt kimondanunk, hogy aztán mégis bemehetett pár száz év múlva, hiszen a megdicsőülés hegyén ott van Illéssel együtt, ráadásul a Messiással magával. Mert az Úrnak tetszett, hogy Mózeset csak bevitte még e földi módon az ígéret földjére.

Az apák nemzedéke nem mehetett be. Ők el lettek temetve ott a pusztában. Most is valószínű ott vannak a csontjaik – ha megvannak egyáltalán. De majd, ha az Úr Jézus eljön, akkor az Úr népe akkori minden egyes tagja is, aki az övé volt, az új égen és új földön velünk együtt magasztalhatja az Urat.

Nagyon fontos lenne, hogy a hívő élet szempontjából is vigyázzunk, hogy nehogy a bűneset utáni világ trendje, hanem inkább az Úr terve és célja, rendje szerinti életet, hívő életet éljük. Sokféle tanítás hangozhat el arra nézve, hogy a hívő emberrel is mi minden történhet, hogy mégsem érhet célba, de ezek tévtanítások. Nekünk mindig az Úrra kell nézni, aki azt hirdeti, hogy ő a biztosítéka annak, hogy az övéit beviszi a célig. Maga Jézus is ezért végzett el mindent.

Sátorozott közöttünk – ez a kifejezés a múlt idővel azt hirdeti, hogy számunkra is múlt idő. És visszatekinthetünk a múltra, ami pedig előttünk álló jövő, ott pedig a múlt idő bizonyosságával: holnap is sátorozott az Úr közöttünk meg holnapután is, bármi is vár ránk a földi életünk céljai tekintetében is.

Ezért fontos, hogy az Úrral elindulásnak van egy olyan jellemzője is, hogy először elindulni. A 13. versben itt fogalmazódik meg ez a gondolat: „Elindulának azért először az Úrnak Mózes által való parancsolatja szerint.” Elindultak, célba értek – fontos, hogy a hitünk ebből táplálkozzon a reménységgel együtt –, most pedig akkor a hétköznapiakra nézve nézzük meg, mit jelent az első, az először való elindulás.

„Elindulának azért először az Úrnak Mózes által való parancsolatja szerint.” A szó utalhat arra is, ahogy mondtam, hogy kezdeti. Azaz ami ekkor történik, ez egyfajta bevezető arra nézve, ami majd a többi állomásnál is megvalósul. A Sínaitól elindulni először, aztán ha majd lesz egy köztes állomás és ott egy darabig az Úr megpihen az ő népével, aztán megint a felhő föl fog szállni, megint hallatszódni fog az Úr parancsa Mózes által meg a kürtök is megszólalnak, és akkor ismét megyünk. Az Izrael fiainak is a Kánaán földje határáig érkezve voltak állomások. És újra hadd mondjam, közben nagy bukások, sok

hitetlenség is lehetett. De akkor is, amikor elindultak, akkor elindultak, mert meghatározta az először indulás mindazt, ami a folytatásban egészen a célig jellemző volt.

Benne van ebben az is, a kifejezésben, hogy 'először elindulni', hogy tehát nem lehet ott maradni, mert az Úr nem a Sínainál akarja az ő népét megáldani mindazzal az áldással, örömmel vele való közösségben, amit majd az ígéret földjén ad nekik meg közben a pusztai vándorlás során.

Csak gondoljunk bele, hogy ha a Sínainál is mérhetetlen nagy mély szeretetközösség lehetett már az Úrral, hát akkor milyen lesz majd utána a hétköznapiak során a pusztai vándorlás idején meg majd a célba érkezésnél? Mi ezeknek a történeteknek az üzenetét ismerjük, ezért így is végiggondolhatjátok velem együtt, hogy tényleg az Úr népe mi mindent tapasztalt meg közben is meg az ígéret földje előtt közvetlenül meg majd oda bemenve. Mi már mindezek után vagyunk. De a mi életünkben is közösségként meg egyénként is mégiscsak igaz ennek az üzenetnek a lelki része.

Mindig szoktuk mondani – biztosan emlékeztek –, hogy Jézus sem maradhatott a megdicsőülés hegyén, pedig milyen jó lett volna neki ott célba érni. Akkor csak beszélgetnie kellett volna Mózesrel, Illéssel az ő kereszthaláláról, de nem kellett volna elvégeznie, mert maradhatott volna a mennyei dicsőségben és mehetett volna vissza az Atyához. De neki is ott kellett hagynia ezt a mérhetetlen nagy ajándékot jelentő lelki valóságot, élményt. Őneki nem a megdicsőülés hegyi üdvtörténeti esemény volt az örökre szóló messiási mű elvégzése, hanem még utána jött sok minden más.

Először elindulni az Úrnak és az Úrral. Az Úr Jézus – emlékeztek –, amikor felnőtt harminc éves kora körül, akkor a megkereszteltetése, bemerítettetése mindenképpen egy fontos első indulás volt a szolgálata tekintetében. De rögtön utána a negyven napos pusztai böjti időszakja, ami aztán kísértés is volt számára, az is valamilyen szinten első lelki élmény volt neki, de ezt is azért tudta úgy megharcolni, mert a megkereszteltetése első minősített nyilvános istenfiúi engedelmissége szempontjából befolyásolta a Sátánnal való harca győzelmi körülményeit is. Jézus azért győzött a Sátán fölött, mert ő tudta, hogy kicsoda és hogy kihez tartozik. És lehetne itt sorolni az Úr Jézussal kapcsolatban, hogy neki is voltak első tettei. Az első csodáját hol tette, az első jelet a bibliai tanítás szerint? Egy menyegzőn. Amikor a vizet borrá változtatta.

Azért szerettem volna először így Jézus személyét elétek hozni, hogy az Úr Jézus is egyénként, de aztán mint közösségként mikor hívja el az első tanítványokat, aztán hogy lesz egyre több tanítványa. Az ő életében is ez az először, először elindulni gondolat megvalósulhatott. Az egész életére nézve is, persze.

Arra emlékeztek, hogy a pasaréti gyülekezet mint Pasaréti Református Gyülekezet mikor tartotta legelőször itt Pasaréten az első istentiszteletét? Mert 1938-ban alakult meg úgymond a gyülekezet, de olyan jó volt nekem is megtudni, hogy 1937. december 25-én a karácsony első napi istentiszteleten volt itt Joó Sándor tiszteletes úr. Hát nem itt, hanem valahol a Gábor Áron úton egy ház-

ban, lakásban. Ott volt az első ilyen istentisztelet. Aztán pedig 1938-ban megépült a templom, és érdekes, hogy nem is az a fontos, hogy mikor volt először itt fizikai értelemben ebben a templomtérben, hanem hogy a gyülekezet indulása. Elindult a gyülekezet és azóta mennyi minden történt az évtizedek során is. És ennek a része vagy te is, mint közösség.

Az újjászületett hívó életünk első lépése, vagy szoktuk mondani, lépései. Általában egy kisbaba, amikor elkezd tanulni lépni, akkor nem egy lépést tesz, hanem valószínűleg többet. De ha csak az első lépését. A te életedben mi volt az első lépés, amit úgy tettél meg mint az Úr újjászületett hívó gyermeke?

Nekem ugye gyermekkoromban annak van nagy emléke, hogy már hívó gyermekként menni az első osztályba. És nemcsak annak az izgalma, hogy első osztályba menni, az milyen nagy öröm és nagyon vártam, de az is benne volt, hogy na, majd az iskolában is az Úr Jézus személyét úgy megmutatni azok között, akikkel együtt leszek ott, hogy az Úr Jézusra ne szégyent hozzak, hanem akik ismernek, szeressék meg az Úr Jézust.

Az Úr szája szerint – így van az ősi kifejezés, hogy az Úr parancsolata, de ez az Úr szája szerint, ami Mózes keze által. Mózes által, de ott a kéz szó is szerepel, hogy Mózesen keresztül. Az Úr szája szerint – tehát annyira az Úr parancsa, az ő szava, annyira személyes, hogy a szája. És tényleg a gyermeki bizalomnál erre gondoljunk, hogy ott van a szülő, apa vagy anya és hangzik a szájából az a szó, az a kijelentés, parancs, ha kell, ami mutatja, hogy na, induljunk. A szája szerinti kifejezés jelzi, hogy itt van az Úr, közel van. Még akkor is, amikor úgy érezzük talán, hogy nincs sehol.

Egyedül az Úr Jézusnak kellett ezt megélnie, hogy nem lehetett vele az Isten ott a kereszten függve, amikor el kellett hordozni a megváltó műnek a legszörnyűbb részét. De ez csak neki volt.

A legnagyobb elhagyatottság-érzésnél is meg fog szólalni az Úr szája szerint az ő szava. És lehet, hogy arra emlékeztet egy-egy nagy bukás, félelem miatt, hogy arra nézz, hogy legelőször is én ki voltam és hogy léptél, hogy indulhattál el.

‘Mózes keze által’ pedig az a kifejezés lehet, hogy nemcsak a felhőn keresztül akarta jellemezni az Úr, hogy én veletek vagyok és vezetlek, hanem ott volt a lelki vezető, Mózes, és nem biztos, hogy a mi életünkben lelki vezetőt használ, lehet egy lelki testvért, barátot, bárkit a családból is, aki esetleg hitben jár, és egyszer csak az Úr szava abban erősít meg, hogy akkor mi is volt kezdetben, legelőször, most is valóság lehet vagy akkor most mit tegyünk? A gyermeki bizalom az meghallja a szülő szavát, mert tudja, hogy itt van.

Ahogy voltunk gyermekekkel csendeshétvégén nem is olyan régen, most kifejezetten több olyan kisgyermek volt, akik nem voltak még egyáltalán Neszmélyen. És többen voltak olyanok is, akik ha voltak is Neszmélyen takarítani, segíteni a családdal, de még nem voltak csendeshéten, illetve még hétvégén sem. És annyira jó volt látni, hogy ónekik hogy segítettek a már tapasztalt gyerekek, gyerektársak megtalálni valamit, amit esetleg kerestek, meg bátorítani őket. Két estét kell édesanya, édesapa meg a testvérek nélkül aludni Neszmélyen egy gyer-

mekhétvégén, de ott is esti lefekvésnél is egyszerűen bátorító lehet. És átélük életükben először ezek a gyermekek, hogy most már én is voltam Neszmélyen. És ezek után könnyebb átélni majd valószínű nyáron, ha az Úr segít bennünket, a csendeshetet, amikor több napot kell otthonról távol lenni és aludni. És ez nem könnyű a gyermekeknek. De azt tapasztalom, hogy ennél sokkal nehezebb a szülőknek. Sokszor a szülők engedik el nehezen a gyermekeket. Úgy-hogy amikor legelőször kell elengedni a gyermekedet.

De a gyermekekre mondom, amikor megszületik az első unoka, első randi, első iskolába menetel, első lakás vagy autó – és lehetne sorolni tovább, hogy az életünkben első dolgok, amik történnek. És abban megtapasztalni, hogy ami történik és ahogy történik, mert a helyemen vagyok az Úrral való kapcsolatban és az Úr ott van és én megyek a cél felé.

Az első kórházi betegség. Otthon úgy nőttem fel, hogy a családból alig voltak kórházban. Aztán mikor kezdődtek azok, hogy már nekem is el kell menni kórházba látogatni, az úgy furcsa érzés volt, mert az már azért súlyosabb betegség. De közben a készülés miatt az is eszembe jutott, hogy énnekem, amikor először, ha nem is kórházban, de Nagykátára kellett elmenni édesanyával a gyermekorvoshoz, mert mumpszom volt, és a házi orvosunk tanácsolta, hogy akkor a gyermekorvoshoz kellene menni, nekem ez az életem egyik legnagyobb ajándéka volt, mert életemben akkor először vasúton lehettem. Tápiószeléről Nagykátára vasúton utaztunk. És nekem ez maradt meg. Nem a betegség maradt meg, vagy, hogy orvoshoz kellett menni, hanem hogy vasút. Hála az Úrnak, hogy beteg lettem, mert utazhatok vasúton.

Megtapasztalni valamit legelőször az Úrral való kapcsolat öröméből még a legnagyobb bajok idején is. Első temetés, amit intézni kell és a gyász terhében is megtapasztalni az Úr kegyelmét.

„Elindulának azért először az Úrnak Mózes által való parancsolatja szerint.” Az Úr szája szerint, amelyet Mózes keze által kifejezéseket most tudatosan akartam így idetenni, hogy érezzük, hogy mennyire személyes az Úr jelenléte az ilyen indulásoknál.

Aztán pedig így folytatja: „Elindula pedig először a Júda fiai táborának zászlója az ő seregei szerint;...” – és most olvasom föl a 14. vers második felét – „... és az ő seregének feje volt Naasson, az Amminádáb fia.” A felolvasásból azt hallottuk ki az istentisztelet legelején, hogy „először a Júda fiai táborának zászlója az ő seregei szerint”. Hogy halljuk, hogy Júda fiai, és van még két másik törzs, Júda törzse mellett két másik törzs, de a három törzsnek a nagy vezető törzse az Júda és a zászlója vagy valamilyen fajta jelképe az a Júda zászlója. Naasson pedig akkor Júda törzsének a fejedelme volt, Amminádáb fia. A 2. részben megtudtuk, hogy a szent sátor körüli elrendezésben is Júda törzse meg a másik két törzs szerepelt a keleti részen, ami a legfontosabb, a sátor bejáratához tartozó rész volt. És ez ki is lett jelentve a 2. részben, hogy amikor majd jön az indulás, akkor hogy kell. És látszik, hogy ennek engedelmeskednek.

Ki megy tehát elől az első indulásnál is? Most hadd mondjam így, a szó legszorosabb értelmében is Júda törzse zászlója és a Júda törzse fejedelme. Mó-

zes 1. könyve 49. részében, Jákób áldásában hallatszik, hogy Júda lesz majd a messiási törzs és fejedelem meg király származik belőle. És amikor elindulnak, akkor ez a messiási ígéret is, Jákób áldása messiási ígérete is nyilvánvalóvá lesz, mert az Úr szava, parancsa, szája által, Mózes keze által, Mózes vezetésével így ment végbe. Először indultak és először, leges-leges-legelőször Júda törzse és a Júda törzse fejedelme indult és menetelt.

És erről már volt szó a szószékről, de annyira megható ezt kimondani, hogy ez ránk is igaz. Az ószövetségi történetnek az üzenetében a lelki üzenet tartalma, ez ma is ugyanúgy áll. Olvassuk ezeket az ószövetségi történeteket, amik itt történnek üdvtörténeti módon is, azok ránk is vonatkoznak. Csak most már Jézusban, az Úr Jézus Krisztusban. De itt nagyon egy az egyben látszik az üzenet bátorítása. Szeretném ezért így mondani, ahogy mondtam az elején, most már nem csupán az Úr jelenlétében van az első indulás és menetelés, hanem az Úr vezetésével, az Úr elöl meneteléssel.

Naasson az Úr Jézusnak a nemzetségtáblázatában is szerepel természetesen, és ti is jól ismeritek, száz százalék, a Zsidókhöz írt levél 12. rész 1-2. versét, amiből, emlékeztek, a 2. vers első fele az a híres mondat, hogy: „nézvé a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra”. Károliban van a fejedelem szó – ahogy mondtuk már itt. A fejedelem szóban benne van nem csupán az a jelentés, ami az új fordítású Bibliában, hogy a hit elkezdője – elkezdő, a legelőször hinni és az Úr Jézus által –, de a fejedelem szó hordozza a személyt is. Nemcsak a cselekvést, hanem a személyt magát. És a fejedelem, a hit fejedelme hívó életutunk során akármi is van a földi életútnak, pusztai vándorlás során, a célig elvisz és bevisz az ígéret földjére. Ami legelőször történik, meghatározza a folytatást is és biztosítja a biztos célba érkezést.

És mi történik legelőször? Már a legelső indulásnál is az Úr Jézus követése. Bármi, ami történik Izrael népével, először Júda törzsével, különösen is annak fejedelmével fog történni. Tehát a bemenetelnél is követve az Úr csodájának az átélését. De amikor harcról van szó, akkor is Júda törzsének kell először harcolni. És később is a Bírák könyvében olvasható, ez így volt: először Júda törzse menjen. Meg akarom mutatni, hogy a messiási törzs hordozza a messiási ígéret minden áldását, minden ígéreteit. Nemcsak velünk az Isten – Imánuel –, hanem előttünk is az Isten az Úr. Ráadásul ő menetel.

Ha harc lenne, az Úr Jézus harcol értünk, velünk. Nehémiás később nem véletlenül mondja, amikor építeni kell a falat, de közben védekezni is kell, mert életveszélyes fenyegetést kaptak, és akkor a legvégén úgy bátorítja az építőket, az ő drága népét, az Úr népét, hogy az Úr hadakozik értetek, értünk. Az Úr hadakozik értünk. Nekünk is úgy kell építkezni, hogy az egyik kezetekben majd a dárda van, vagy a kard, a másikkal meg dolgoztok. Van, akinek a kezében nem volt semmi munkaeszköz, mert ő olyan ór volt. Tehát tenni kellett, amit tenni kellett, mert ha jött volna a harc, akkor harcolni kellett volna, de azért nem kellett harcolni akkor és ott, mert az ellenség úgy megijedt, hogy kiderült a gonosz álnok terve, hogy nem mertek támadni, mert azért meghalni nem akarunk csak azért, hogy ne épüljön a fal. Annyit nem ér meg.

Ha oázishoz értek, ahol minden jó volt és minden sikeres volt, akkor az Úr Jézus vezetésével átélt boldog, nyugalmas élethelyzet, életút. Egy-egy csendeshét. Vagy az első csendeshét, ahol megtérhettünk.

De az is eszembe jutott, hogy a házasságkötés, a menyegző a fiatal párnak vagy lehet, hogy idős korban köt valaki házasságot, ott is ugye házasságkötés pillanata maga is az Úr vezetésével és az Úrral, és ami utána jön, a házasság minden hétköznapja, a krisztusi élet megélése – emlékeztek.

Még a meghalás felé haladva is. A meghalás felé haladva is az Úr Jézus követésében. Hát ő is meghalt. Még a meghalásunk dolgai is mind az ő vezetésével.

A jó pásztor, aki ugye életét adta a juhokért, a jó pásztor kezében a báránycájája nemcsak akkor van, amikor beteg, hanem akkor is, amikor halálos beteg. És amikor eljön a meghalás pillanata, akkor is a jó pásztor kezében van minden hitben elhunyt szerettünk. Aztán átviszi magához a lelkét, ahogy a lator is megtapasztalhatta ezt, azután pedig eljön az Úr Jézus és minden dicsőségesen az új égen és az új földön.

És igazából nekünk minden nap e földi életben az Úr Jézus eljövételét várva azt hirdeti, hogy bármikor bekövetkezhet, hogy ott vagyunk az ígért földjén. Izrael ószövetségi népének menetelni kellett még negyven évet aztán az apák hitetlensége miatt, de az Úrnak itt is megvolt a megoldása, célba vitte őket. De nekünk ilyen értelemben még magasabb a lelki, de sokszor fizikai valóság a hit útján egyénként vagy közösségként, hogy az Úr Jézus eljövételét várva minden napot úgy élhetünk, hogyha ma jön el az Úr, akkor ott vagyunk, akkor örök dicsőség. De addig is, amíg ma nem jön el, mindaz az óra, perc, amit ma eltöltök az Úr vezetésével, az Úrral, akár örömteli, akár kicsit fájó vagy félelmetes, de része annak az útnak, aminek az indulásánál is az Úrral és az Úr vezetésével útközben is és a célba érkezéskor is az ő személye a meghatározó.

Ő maga már a célban van. Csak az örök nagy cél az Úr Jézusnak is akkor jöhet el, mikor az ő teljes népe, mikor az ő drága, szeretett népe az új égen és az új földön mindörökké vele.

Ezért olyan meghatározó, hogy ennek a megvalósulását is az Úr igéje kijelentette a Jelenések könyve legvégén az utolsó két részben, minősítetten is a 21. rész 3. versében, mikor ezt mondja: „Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük.” Ez az az örök üdvösség állapota, ami Jézus eljövételkor fog bekövetkezni. De mi ezt olvashatjuk magyarul is a bibliából most. Ez jövő. Lehet, hogy ma következik be, mert Jézus ma is visszajöhet, de ez jövő. De olyan biztos, mintha már múlt idő lenne, és mi ennek a reménységében élünk és élhetünk.

Adjunk hálát az Úrnak imádságban azért, hogy elindulhattunk vele legelőször is, meg azóta már sokszor, és imádkozzunk azért, hogy mi is Izrael népéhez hasonlóan minden lépést az Úrral, az Úr követésében és az ő követésének az örömeivel tegyünk.

Imádkozzunk!

Szeretnénk megköszönni, mennyei Édesatyánk, hogy a te ószövetségi néped is ugyanúgy átélhette a veled való boldog közösséget Jézus Krisztus által ígéretképpen, mint amit mi. Magasztalunk, hogy Szentlelked és igéd által akkor is nagyon valósággal jelen voltál. Imádunk téged, hogy az Úr Jézus földi életében is ugyanúgy átélhette mindezt.

Köszönjük, hogy a krisztusi élet nekünk most már az ő követése lehet. Köszönjük, hogy mi is elindulhattunk veled először. Áldunk, hogy közösségként is tapasztalhattuk ezt. Hálát adunk, hogy a te drága szabadításaid, megtartó kegyelmed emlékei is újra meg újra erősítenek a jelenben. És köszönjük, hogy a reménységet is bátorításul jelentik.

Kérünk arra, hogy mi is tudjuk egymást is erősíteni, bátorítani. És add, hogy valóban nézvéen a hit fejedelmére és bevégzőjére Jézusra, kitartással fussuk meg mi is az előttünk levő küzdőtér.

Köszönjük, hogy a beteg vagy halálos beteg testvéreinket is te tartod a kezdedben mint jó pásztor. Köszönjük, hogy az Úr Jézus a jó pásztor.

És arra kérünk, hogy amikor minden jó és szép, akkor legyen ott a szívünkben őszintén a hála, amikor meg valami nagyon nehéz talán, akkor is hállal, reménységgel kérjünk, könyörögjünk magunkért is meg másokért.

Kérünk téged, könyörülj meg a világban levő sok-sok nagyon nagy bajon. Urunk, a háborúk is azt hirdetik, azt jelzik előre, hogy az Úr Jézus jövetele közel van. Kérünk, hogy a háborús körülmények között szenvedő lelki testvéreinket őrizd és vigyázz rájuk, és a hitüket hadd tudják megélni ők is ebben a nehéz helyzetben. Most is kérünk, hogy Kárpátalján a lelki testvéreinket és az ottani magyarokat különösképpen is tartsd kezdedben. És hadd kérjünk békét, ha kedves neked, akaratod szerint való, és ezt kérjük is.

És kérünk arra, hogy a mi világi vezetőinknek adj alázatot, bölcsességet, kitartást, hogy bölcsen vezethessék népünket és világi dolgokban is tudjanak jó döntéseket hozni.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézusért.

Ámen.

Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai; [...] Boldog vagy Izráel! Kicsoda olyan mint te? Nép, akit az Úr véd, a te segítségednek pajzsa, és aki a te dicsőségednek fegyvere!

5Mózes 33,27a.29a

434,1 ének

1. Vezess, Jézusunk, S veled indulunk.
Küzdelemre hív az élet,
Hadd kövessünk benne téged;
Fogjad a kezünk, Míg megérkezünk.